

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulska
Protokolant:	aplikant radcowski Anna Pietraszewska

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2017 roku,

w S.,

na rozprawie,

sprawy z powództwa **Gminy P.**

przeciwko **L. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej L. D. na rzecz powoda Gminy P. kwotę (...) (jednego tysiąca czterystu trzydziestu ośmiu) złotych i 95 (dziewięćdziesięciu pięciu) groszy wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku rocznym od następujących kwot i dat:

- od kwoty (...) (jednego tysiąca dwustu pięćdziesięciu sześciu) złotych i 90 (dziewięćdziesięciu) groszy od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 182 (stu osiemdziesięciu dwóch) złotych i 5 (pięciu) groszy od dnia 17 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej L. D. na rzecz powoda Gminy P. kwotę 210 (dwustu dziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Dulska

UZASADNIENIE

Powódka Gmina P. pozwem wniesionym w dniu 17 stycznia 2014 roku przeciwko L. D. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 1 438,95 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1 256,90 złotych od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 182,05 zł od dnia 17 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty. Nadto, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu zgłoszonego żądania powódka wskazała, że na podstawie zawartej z pozwaną umowy z dnia 14 września 2010 roku dostarczała wodę do nieruchomości położonej w T. przy ul. (...). Strona powodowa wyjaśniła, iż

w dniu 18 sierpnia 2012 roku na posesji pozwanej doszło do awarii instalacji kanalizacyjnej. Wskutek uszkodzenia przyłącza na zaworze znajdującym się za wodomierzem głównym doszło do wycieku 395 m³ wody. Powódka podniosła, iż zgodnie z łączącą strony umową obowiązek utrzymania właściwego stanu technicznego instalacji w miejscu rozszczelnienia ciążył na pozwanej.

W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej z tytułu poboru wody fakturę VAT na kwotę 1 231,42 złotych. Pozwana nie uregulowała wskazanej należności, jak również zaniechała zapłaty opłat abonamentowych za okres od 1 lipca 2013 roku do 31 października 2013 roku. Powódka wskazała, iż pozwana zwróciła się do niej o nienaliczanie opłaty z tytułu zużycia wody wskazując, iż awaria instalacji mogła nastąpić w związku z wymianą wodomierzy przeprowadzoną przez powódkę w dniu 22 czerwca 2014 roku.

W ocenie powódki okoliczność ta pozostawała jednak bez związku z rozszczelnieniem instalacji. Końcowo powódka podała, iż w wyniku zaległości w płatnościach wystawiła pozwanej noty obciążeniowe.

Nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 26 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 199/14 Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

We wniesionym sprzeciwie pozwana zaskarżyła orzeczenie w całości i wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Uzasadniając powyższe stwierdziła, że przyczyną rozszczelnienia instalacji kanalizacyjnej i wycieku wody był wadliwy montaż wodomierza podczas jego wymiany przez pracowników powódki. Podkreśliła, że we własnym zakresie nigdy nie przeprowadzała prac obejmujących instalację kanalizacyjną znajdującą się na jej nieruchomości.

W piśmie procesowym z dnia 5 czerwca 2017r. strona powodowa sprecyzowała sposób ustalenia dochodzonej w sprawie należności. Wyjaśniła, iż obejmuje ona kwotę 1 231,42 złotych za pobór wody w okresie 09.08.2012-11.10.2012 r. na podstawie faktury nr (...), 12,74 złotych tytułem opłaty abonamentowej na podstawie faktury nr (...), 12,74 złotych tytułem opłaty abonamentowej na podstawie faktury nr (...), 180,70 złotych tytułem odsetek od należności ujętej w fakturze nr (...) za okres od 31.10.2012 r do 16.12.2013 r., 0,51 złotych tytułem odsetek od należności ujętej w fakturze nr (...) za okres od 26.08.2012 r do 16.12.2013 r. oraz 0,24 złotych tytułem odsetek od należności ujętej w fakturze nr (...) okres od 26.10.2012 r do 16.12.2013 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 września 2010 roku Gmina P. – Zakład (...) w P. zawarła z L. D., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...) D. L., umowę nr (...) o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków do nieruchomości położonej w T. przy ul. (...).

Zgodnie z § 6 ust. 2 umowy naprawa, remont, konserwacja oraz usuwanie awarii przyłącza wodociągowego stanowiącego własność odbiorcy z wyłączeniem wodomierza głównego – należało do obowiązków odbiorcy. W §7 ust. 3 umowy ustalono, że zakład obciąży odbiorcę za wodę straconą w wyniku awarii przyłącza wodociągowego eksploatowanego przez odbiorcę. Koszt wody straconej ustalany był jako iloczyn ceny taryfowej i ilości straconej bezpowrotnie wody. Ilość straconej wody był pochodną ciśnienia, średnicy rurociągu i czasu trwania awarii.

Niesporne, a nadto dowód: umowa o zaopatrzenie w wodę k.11-13

Nieruchomość objęta wyżej wskazaną umową od 2008 roku nie była eksploatowana przez L. D.. Uprzednio w obiekcie tym L. D. prowadziła sklep. Wodomierz wraz z zaworem głównym znajdował się w studzience kanalizacyjnej umiejscowionej na terenie posesji, która nie była ogrodzona. L. D. nie dokonywała przeglądów ani konserwacji instalacji znajdującej się w studzience.

W dniu 22 czerwca 2012 roku pracownicy Zakładu (...) w P. przeprowadzili w tym miejscu wymianę wodomierza. W lipcu i sierpniu 2012 roku stan zużycia wody nieruchomości położonej w T. przy ul. (...), wskazany przez nowozałożony wodomierz, wynosił o m³.

dowód : zeznania pozwanej k. 220-230

zeznania świadka L. W. k. 208-209

W dniu 18 sierpnia 2012 roku L. D., po przyjeździe do T., zauważyła, że ze studzienki umiejscowionej na jej posesji wydobywa się woda. Wówczas wezwała pogotowie wodno-kanalizacyjne. Przybyli na miejsce pracownicy zakładu wodociągowego, po wypompowaniu wody ze studzienki stwierdzili, że doszło do pęknięcia zaworu znajdującego się za wodomierzem, co skutkowało niekontrolowanym wyciekami wody. Pracownicy zamknęli zawór główny wody.

dowód : zeznania świadka L. W. k. 208-209

zeznania świadka S. K. k. 210-211

Następnie L. D. zwróciła się po pomoc do swojego sąsiada – A. U. (1), który po zejściu do studzienki i odkręceniu głównego zaworu stwierdził, że doszło do rozszczelnienia instalacji na odcinku znajdującym się za wodomierzem. Wcześniej A. U. (1) podczas spaceru z żoną, widział wodę wydobywającą się z przedmiotowej studzienki kanalizacyjnej, jednakże nigdzie tego nie zgłosił.

dowód : oświadczenie k.14-15,

zeznania świadka A. U. (2) k. 211-212

W dniu 1 października 2012 roku L. D. wystosowała do Zakładu (...) w P. pismo, w którym wniosła o wyzerowanie jej licznika i nienaliczanie opłaty z tytułu zużycia wody za okres od 8 do 18 sierpnia 2012 roku. Powołała się w tym względzie na zaistniałą awarię instalacji kanalizacyjnej, która jej zdaniem nastąpiła na skutek niedokładnego umocowania lub uszczelnienia zaworu poza licznikiem.

dowód : pismo z dnia 01.10.2012r. k.16

W wyniku awarii instalacji kanalizacyjnej doszło do wycieku 395 m³ wody. Zakład (...) w dniu 12 października 2012 roku wystawił L. D. fakturę VAT nr (...) z tytułu poboru wody opiewającą na kwotę 1 231,42 złotych brutto, płatną do dnia 30 października 2012 roku. Należność ujęta na fakturze stanowiła iloczyn 395 m³ oraz stawki 2,86 złotych netto, powiększony o opłatę abonamentową za okres od 01.09.2012 r.-31.10.2012 r. w kwocie 10,50 złotych netto.

Następnie w dniu 7 sierpnia 2013 r. Zakład (...) w P. obciążył L. D. fakturą numer nr (...) na kwotę 12,74 złotych płatną do dnia 25 sierpnia 2013 roku z tytułu opłaty abonamentowej za okres do 01.07.2013 r.- 31.08.2013 r.

W dniu 7 października 2013 r. Zakład (...) w P. obciążył L. D. fakturą numer nr (...) na kwotę 12,74 złotych płatną do dnia 25 października 2013 roku z tytułu opłaty abonamentowej za okres do 01.09.2013 r.-31.10.2013 r.

Z uwagi na brak zapłaty powyższych należności Zakład (...) w P. wystawił noty odsetkowe z tytułu zwłoki w zapłacie, w tym notę odsetkową z dnia 16 grudnia 2013 roku na kwotę 37,46 złotych, w tym 36,84 złote z tytułu 412 dni zwłoki w zapłacie wynikającej z faktury nr (...), 0,38 złotych z tytułu 113 dni zwłoki w zapłacie wynikającej z faktury nr (...) oraz 0,24 złotych z tytułu 52 dni zwłoki w zapłacie wynikającej z faktury nr (...).

dowód : odczyty wodomierza k.194,

dokumenty księgowe k.21-25, k.167, k.218-220, k.28-31

lista operacji k.131-135

zestawienie k.20

korrespondencja wewnętrzna k.19

W odpowiedzi L. D. pisemnie poinformowała Zakład (...), że nie zgadza się z obciążeniem jej kosztami wody powstałymi na skutek wycieku. Powyższe argumentowała tym, iż w jej ocenie wyciek nastąpił na skutek wymiany licznika.

dowód : pismo z dnia 23.03.2013r. k.156

W dniu 25 września 2013 roku wezwał do zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania pisma kwoty 1 388,75 złotych, w tym 1 244,16 złotych tytułem należności głównej oraz 144,59 złotych odsetek za zwłokę w zapłacie.

dowód : wezwanie do zapłaty k.32-35

W toku dalszej przedsądowej wymiany korespondencji stron L. D. podtrzymała stanowisko, iż nie ponosi odpowiedzialności za zaistnienie oraz skutki awarii instalacji kanalizacyjnej na jej posesji.

dowód : pismo z dnia 07.10.2013r. k.157

pismo z dnia 26.10. 2012r. k.164

L. D. zwróciła się do rzeczoznawcy ds. jakości i usług (...) o ustalenie przyczyny i daty awarii przyłącza wodociągowego znajdującego się na jej posesji. Powołany rzeczoznawca w opinii numer (...) datowanej na 7 października 2013 roku stwierdził, że za najbardziej prawdopodobny termin powstania wycieku należy przyjąć okres 22 czerwca-18 sierpnia 2012 roku. Stwierdził przy tym, iż wyciek nastąpił w wyniku rozszczelnienia przyłącza wodociągowego bezpośrednio po wymianie wodomierza.

dowód : ocena techniczna k.162-163

zeznania pozwanej k. 220-230

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk prezentowanych przez strony powództwo będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu okazało się zasadne.

Podstawę zobowiązania pozwanej stanowiła umowa o dostarczenie wody i odprowadzanie ścieków zawarta przez strony w dniu 14 września 2010 roku. Zgodnie z art. 6 ust 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków odbywa się na podstawie pisemnej umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków zawartej między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług.

W sprawie niespornym pozostawało, że strony związane były wyżej wskazaną umową o dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków dotyczącą nieruchomości położonej w T. przy ul. (...). Nie było również przedmiotem sporu, iż w dniu 22 czerwca 2012 roku przeprowadzono u pozwanej wymianę wodomierza, który od czasu wymiany do dnia 08.08.2012 roku wskazywał zerowe zużycie wody. Strony wiodły natomiast spór odnośnie przyczyn zaistniałej usterki instalacji kanalizacyjnej skutkującej niekontrolowanym wyciekami wody. Pozwana kwestionując zarówno istnienie jak i wysokości zgłoszonej wierzytelności podnosiła bowiem, iż rozszczelnienie instalacji nastąpiło na skutek wadliwego przeprowadzenia wymiany wodomierza. Z uwagi na zaprezentowane w sprawie stanowiska stron, kluczowe

znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało zatem ustalenie przyczyn awarii oraz podmiotu odpowiedzialnego za jej zaistnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez obie strony postępowania, których autentyczności żadna z nich nie kwestionowała. Sąd poczynił w sprawie istotne ustalenia także w oparciu o zeznania świadków i pozwanej, jako że były logiczne i spójne oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałych dowodach. Podkreślenia przy tym wymaga, że dokumentarny oraz osobowy materiał dowodowy mógł stanowić podstawę wiążących ustaleń jedynie w tym zakresie, w jakim nie wkraczały w sferę wiadomości specjalnych zarezerwowanych dla biegłego sądowego, a odnoszących się do ustalenia przyczyny zaistniałej awarii instalacji kanalizacyjnej.

Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, iż Sąd przy rekonstrukcji stanu faktycznego, mając na względzie treść art. 235 k.p.c., pominął dowód z przedłożonego przez pozwaną pisemnego oświadczenia świadka A. U. (2) z dnia 19 listopada 2016 roku. Wyżej wskazany przepis stanowi wyraz jednej z naczelnych zasad postępowania cywilnego, tj. zasady bezpośredniości. Zgodnie z jego treścią, postępowanie dowodowe, z wyjątkami w nim wskazanymi, odbywa się przed sądem orzekającym. Tylko bowiem bezpośrednio zetknięcie się sądu orzekającego ze stronami, świadkami, biegłymi i dowodami rzeczowymi zapewnia sądowi możliwość poczynienia odpowiednich spostrzeżeń, istotnych dla oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyrok SN z 12.05.2006 r. V CSK 59/2006 LexPolonica nr 1631147). Przywołana zasada zakłada zatem między innymi, że Sąd winien opierać się przede wszystkim na dowodach pierwotnych i zarazem unikać dowodów pochodnych (np. bezpośrednio przesłuchać świadka zamiast korzystać z protokołu jego przesłuchania). Mając na względzie powyższe, jak też okoliczność, że autor pisemnego oświadczenia został przesłuchany przed Sądem w charakterze świadka, zasadnym było – przy prawidłowym zastosowaniu zasady bezpośredniości prowadzenia postępowania dowodowego – przyznanie prymatu zeznaniom świadka A. U. (1) przed wzmiankowanym dokumentem.

Wyraźnie przy tym należy podkreślić, iż – wbrew oczekiwaniom strony pozwanej – treść zeznań wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków nie dawała żadnych podstaw do przyjęcia za udowodnione twierdzeń o przyczynach jak i czasie powstania uszkodzenia instalacji kanalizacyjnej na jej posesji. Na podstawie zgodnych zeznań przesłuchanych osób Sąd był w stanie jedynie ustalić, że rozszczelnienie przyłącza nastąpiło we fragmencie instalacji znajdującym się za wodomierzem. Powyższe potwierdzał zresztą fakt, iż wyciekła woda została opomiarowana przez wodomierz.

Zgodnie z łączącą strony umową naprawa, remont, konserwacja oraz usuwanie awarii przyłącza wodociągowego stanowiącego własność odbiorcy z wyłączeniem wodomierza głównego – należało do obowiązków odbiorcy. Determinowało to odpowiedzialność pozwanej za koszt zużycia wody straconej wyniku awarii przyłącza wodociągowego. Strona pozwana formułując twierdzenia w zakresie przyczyn oraz daty powstania wycieku posiłkowała się wykonaną na jej zlecenie opinią M. M.. Sąd zauważa jednak, że opinia ta mająca charakter prywatnej ekspertyzy opracowanej na zlecenie pozwanej, rozpatrywana może być wyłącznie jako dowód z dokumentu prywatnego, któremu w żadnym razie nie można przypisać znaczenia dowodu służącego uzyskaniu wiadomości specjalnych. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Niezależnie od tego, jaką wiedzą dysponuje podpisujący, dowód z takiego oświadczenia pisemnego stanowi zawsze dokument prywatny, którego moc dowodowa ogranicza się do faktu złożenia podpisu pod takim dokumentem. W odróżnieniu od dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 244 k.p.c. dokument taki nie zaświadcza o zgodności stwierdzonego stanu rzeczy z prawdą.

W art. 278 § 1 k.p.c. ustawodawca przewidział, że w przypadku faktów wymagających wiedzy specjalnej, dowodem umożliwiającym ich wykazanie jest opinia biegłego. Takiej mocy dowodowej nie mają prywatne ekspertyzy opracowane na zlecenie stron, czy to w toku procesu, czy przed jego wszczęciem. Należy je wówczas traktować, jako wyjaśnienie stanowisk stron, wsparte wiadomościami specjalnymi. Oparcie rozstrzygnięcia na prywatnych ekspertyzach byłoby naruszeniem przepisów procedury cywilnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 lutego 2013 roku, sygn. akt I ACa 121/12, Lex 1311975). Za niedopuszczalne należy zatem uznać należy wszelkie próby

zastępowania dowodu z opinii biegłych przez opinię wykonaną przez inne osoby, w tym nawet biegłego na zlecenie prywatnej strony, gdyż nie jest to tryb przewidziany w Kodeksie postępowania cywilnego. Opinia taka rozpatrywana może być wyłącznie jako dowód z dokumentu prywatnego, któremu w żadnym razie nie można przypisać znaczenia dowodu służącego uzyskaniu wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACa 19/12, Lex 1246842). Jedynie ubocznie Sąd wskazuje, iż przedłożona opinia co do jej treści nie przystawała do niespornych okoliczności sprawy, bowiem powołany rzeczoznawca uznając, że do awarii doszło bezpośrednio po podłączeniu nowego wodomierza, tj. najprawdopodobniej w dniu 22 czerwca 2012 roku, nie uwzględnił niespornego faktu, na który powoływały się obie strony, że do dnia 8 sierpnia 2012 roku stan wodomierza wykazywał u pozwanej zerowe zużycie wody.

Również i dowód z zeznań świadka A. U. (1) nie mógł mieć mocy odpowiadającej dowodowi z opinii biegłego. Jak wspomniano wyżej, wyjaśnienie okoliczności wymagających wiedzy specjalnej może nastąpić jedynie w ramach dowodu z opinii biegłego, którego to środka dowodowego nie może zastąpić inny, w tym dowód z zeznań świadka. Dowód ten służy do wykazania faktów, które wiedzy specjalnej nie wymagają.

Jak już wcześniej wskazano, strona pozwana upatrywała podstawy zwolnienia się od obowiązku zapłaty w okoliczności nieprawidłowego montażu wodomierza podczas jego wymiany przez pracowników zakładu wodociągów, co miało wywołać sporną awarię przyłącza. W sprawie niniejszej zaniechała jednak złożenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego celem wyjaśnienia doniosłych a zarazem spornych okoliczności wycieku wody z przyłącza instalacji kanalizacyjnej. W takiej sytuacji Sąd nie mógł przejąć jej inicjatywy dowodowej celem wykazania okoliczności, które powinna udowodnić pozwana. Zgodnie bowiem z treścią art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Za niedopuszczalne należało uznać w tym zakresie prowadzenie postępowania dowodowego z urzędu. Obowiązek przeprowadzenia dowodów spoczywa na stronach procesu (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Kontradyktoryjność procesu cywilnego zakłada bowiem, że sąd orzeka na podstawie twierdzeń i dowodów dostarczonych przez strony, a sam tylko wyjątkowo powinien skorzystać z uprawnienia do prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu. Zastępowanie strony w procesie przez inicjowanie przez sąd postępowania dowodowego i tym samym poszukiwanie przez sąd środków dowodowych mających na celu wykazanie zasadności powództwa godziłoby bowiem w zasadę równości stron.

Zdaniem Sądu przedstawiony przez powódkę materiał dowodowy był natomiast wystarczający, aby ustalić odpowiedzialność pozwanej w zakresie wierzytelności wskazanej w pozwie. Po pierwsze, do akt sprawy złożono umowę opatrzoną podpisem pozwanej, której treść potwierdzała uruchomienie usługi dostarczania wody. Po drugie, wykazano, iż doszło do awarii przyłącza należącego do pozwanej, którego utrzymanie w należyтым stanie technicznym obciążało pozwaną. Uznając powództwo za udowodnione, co do zasady Sąd uznał, że również wysokość roszczenia została w odpowiedni sposób wykazana. Powódka wykazała bowiem, jaka kwota zgodnie z umową obciążała pozwaną za straconą wodę, a także przedstawiła szczegółowe wyliczenie odsetek od kwoty należności głównej z tytułu niezapłaconych faktur.

Ostatecznie więc należało przyjąć, iż strona powodowa wykazała wszelkie przesłanki zgłoszonego roszczenia, natomiast strona pozwana nie sprostała obowiązkowi wykazania okoliczności wyłączających bądź ograniczających jej odpowiedzialność względem powódki.

Przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia powyższe ustalenia i rozważania sąd uwzględnił powództwo w całości.

Powódka domagała się nadto zasądzenia dalszych odsetek ustawowych liczonych od należności głównej od dnia 18 grudnia 2013 roku oraz od skapitalizowanych odsetek począwszy od dnia 17 stycznia 2017 roku, tj. od dnia wytoczenia powództwa. W ocenie sądu powód był uprawniony do uzyskania takiego świadczenia. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które

dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek ustawowych od odsetek skapitalizowanych, znajdowało natomiast podstawę w treści art. 482 § 1 k.c., zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

W konsekwencji Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W rozpoznawanej sprawie powódka okazała się stroną wygrywającą sprawę w całości. Na poniesione przez nią koszty składała się kwota 30 zł uiszczona przez niego tytułem opłaty od pozwu oraz kwota 180 zł tytułem wynagrodzenia adwokata (w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz. U z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

Mając na uwadze przedstawione rozważania orzeczono jak w sentencji.

SSR Anna Dulaska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pozwanej z pouczeniem o apelacji,
3. przedłożyć akta z apelacją, zażaleniem lub za 30 dni.

SSR Anna Dulaska